

*Hory odpočívajú v prenádhhernej žiare hviezd,
no aj v nich mihotá sa čas.
Kiežby nepominuteľnosť našla svoj domov
v mojom divokom srdci raz.*

Rainer Maria Rilke

*Horšia ako osamelosť
je spoločnosť ľudí,
ktorí ti dávajú pocit, že si sám.*

*Kto z vás je bez hriechu,
nech prvý hodí kameňom.*

Ján, 8, 7

Prológ

Vedela si, že iba počas krátkeho obdobia v dejinách ľudstva nebolo rozmnožovanie smrteľne nebezpečné?“ spýtal sa sivovlasý muž a nalial jej koňak, hoci odmietla.

Vo fraku, v bielej košeli so skrytými gombíkmi a smiešnych lakovkách jej pripomínal tučniaka. Ona sa zasa strácala v príliš veľkom župane, ktorý jej pripravil, kým sa sprchovala.

„Pohlavné choroby ako syfilis alebo kvapavka, riziká pri pôrode,“ pokračoval a oblizol si hornú peru. „Nechránený sex často mal a má za následok smrť.“

V kozube prasklo poleno a ona si spomenula na silvestrovské ráno. Keď bol svet ešte v poriadku, mama nezdrhla s iným mužom a otec nebol už pred šiestou večer opitý. Hádzali spolu petardy na dvore vedľa Eddyho garáže.

Vtedy ho videla naposledy.

Ktovie, či otec ešte žije. Dúfam, že nie.

„Iba niekoľko rokov sme pri sexe nemuseli myslieť na najhoršie. Vieš, kedy to bolo?“

Upíjala nápoj jantárovej farby, vnímala príjemné teplo, ktoré jej už dlho chýbalo, a preklínala sa. Tušila to, už keď spustil okno a naznačil jej, aby prišla k autu. *Na tom chlapovi ničeo nesedí.* Mal falošné oči na falošnej tvári. Akoby napnutej, vyhľadenej botoxom alebo čím. Vyzeral ako bez emócií, ako jašter.

No pravdepodobne by k nemu nastúpila, aj keby mu krvácali oči. Všetko bolo lepšie ako stráviť ďalšiu noc pri mínus siedmich stupňoch Celzia v podchode pri stanici rýchlodráhy na Štuttgartskom námestí. Navyše sa na prvý pohľad zdalo, že vyhrala jackpot: Mercedes triedy S, pred vilou dvojgaráž,

najmenej šesťsto metrov štvorcových luxusu, podlahové kúrenie a župan hrejúci viac ako zimná bunda, ktorú jej venoval cirkevný spolok. Jeho opilecké reči však boli neznesiteľné a naznačovali, akú protislužbu od nej očakáva.

„Bolo to v období, keď vynašli antibiotiká aj antikoncepciu. Trvalo to však iba krátko. Kým neprišiel aids. Iba pätnásť rokov, od konca šesťdesiatych do začiatku osemdesiatych. Kratučké okamih v dejinách ľudstva.“

Tučniak sa zasmial a otvoril drevenú truhlicu pod dvojkridlovým oknom s výhľadom do záhrady, zabezpečeným bielou klenutou mrežou ako všetky okná na prízemí vily.

„Nie je to paradox? Akt, ktorý plodí život, bol a je spojený so smrteľným nebezpečenstvom.“ Vybral z truhlice tašku z plachtoviny. „To je pre teba.“

Nazrela do tašky, ktorú tučniak položil na pohovku, ako keby to bolo vrece s odpadkami.

„No tak, vybaľ to.“ Vzal jej z ruky pohár.

Postupne vyťahovala z tašky kusy oblečenia: svetlosivú sukňu, jednoduchú dievčenskú spodnú bielizeň, bielu blúzku s trúbkovými rukávami.

„Obleč si to!“ vyzval ju a ona poslúchla. Tučniak jej sľúbil tristo eur, sto si už schovala pod vložku v čižme.

Spustila župan na podlahu a obliekla si spodnú bielizeň.

„Zatoč sa!“ prikázal jej, keď bola kompletne oblečená. Šaty jej padli ako uliate. Vyzerali ako nové, no voňali ako čerstvo vyprané.

„Dokonalé,“ zhodnotil tučniak. Vystrčil ju z obývačky (ktorú nazýval salónom) k točitému mramorovému schodisku vedúcemu na prvé poschodie. Bosá stúpala schod po schode. Kráčala nahor, no mala zvláštny pocit, že zostupuje do chladnej pivnice.

„Tadiaľto!“

Nasledovala ho do kúpeľne, ktorá bola väčšia ako byt v paneláku v berlínskej štvrti Neukölln, z ktorého jej prechlastaný otec vyštváľ najskôr jej matku a potom aj ju.

„Len sa pozri, aká si krásna,“ zaplesal tučniak a postavil svoj pohár na okraj vírivky. Pozrela sa do zrkadla v zlatom ráme nad dvojitém umývadlom, no vzápätí sklopila zrak. Na tej scéne nebolo nič prirodzené. Päťdesiatpäťročný opitý muž vo fraku vedľa štrnásťročného dievčaťa trasúceho sa od strachu a zimy.

„Neuveriteľné. Smiem ti ostrihať vlasy?“

Pokrčila plecami. V porovnaní s tým, čo si predstavovala, znela táto požiadavka nevinne.

„Za vlasy je príplatok.“

„Žiadny problém,“ odvetil a ona mu verila. Už len hodinky na jeho zápästí museli stáť celý majetok. Aj keby jej za každý vlas zaplatil tisícku, pravdepodobne by si to na svojom účte ani nevšimol.

„Možno bude stačiť, keď si ich vypneš.“ Priblížil sa k nej so sústredeným výrazom na tvári. Zatvorila oči a cítila, ako jej sponkami vypína vlasy. Potom ustúpil dozadu a radostne zatlieskal. „Tak, ešte trochu lesku na pery a púdru. Si veľmi bledá.“

Cítila, ako jej niečo rozotiera po perách, potom sa jej líc dotkol štetec. Voňalo to príjemne, a predsa z toho nemala dobrý pocit.

„Ohromné,“ skonštatoval a zrazu posmutnel. „Keby si len vedela, čo v tebe vidím.“

Dýchal rýchlo. Lačne nasával vzduch úzkymi perami. V jeho dychu cítila koňak a ešte niečo, niečo trpké.

„Pod!“

Vzal ju za ruku a vyviedol ju z kúpeľne na chodbu. „Vyzeráš presne ako ona.“

„Ako kto?“ odvážila sa opýtať.

„Dokonca aj hlas máš podobný.“

„O kom hovoríte?“

Zostali stáť pred pootvorenými dverami.

„Šššš.“ Muž jej položil ukazovák na pery. „Kladieš priveľa otázok. Ona je skôr mlčanlivá.“

Potom ju postrčil do izby. Bol to dievčenský sen v pastelovej fialovej a bielej. Skrine, malá pohovka s plédom a množstvom vankúšov – všetko harmonicky zladené tón v tóne. Ešte aj torta na malom toaletnom stolíku mala fialovú plnku. Horrel na nej najmenej tucet sviečok. Nad posteľou visela girlanda s ružovým nápisom *Happy Birthday* na striebornej fólii, v ktorej videla svoj odraz, ale nespoznávala sa.

„Všetko najlepšie, poklad môj,“ ozval sa muž za jej chrbtom. Otočila sa k nemu. „Čo to má byť?“

Pokýval hlavou. „Všetko najlepšie k tvojim štrnástym narodeninám,“ povedal. Potom zvnútra zatvoril dvere, dvakrát otočil kľúčom a vytiahol ho zo zámky.

Pomóc!

Zovrela jej hrdlo, ako keby jej tučniak utiahol okolo krku neviditeľnú slučku.

S ťažkým dychom pristúpil bližšie, znovu si oblizol pery.

„Prosím, smiem odísť?“ spýtala sa. Hlas sa jej triasol od strachu.

Neskoro.

Muž prižmúril oči, akoby ho oslepilo svetlo.

„Ešte nikdy to nebolo také dokonalé, Marla,“ vyhlásil.

„Kto je Marla?“

Pri záblesku čepele sa začudovala, ako sa mu tak rýchlo dostal do ruky nôž.

„Vedela si, že červená je jediná farba, ktorá symbolizuje nielen život a lásku, ale aj smrť?“ spýtal sa.

Potom bodol. Raz. Dvakrát. Znelo to, ako keby v ruke mliaždil ošúpaný pomaranč. V jej vnútri sa niečo rozbilo. Ako keď sa ťažký pohár rozbije o tvrdú podlahu. Skôr to cítila, ako počula. Pritom kričala tak hlasno ako nikdy predtým. Ako keby na ňu striekal z vodnej pištole. Zažmurkala, otočila hlavu nabok, inštinktívne si pretrela oči a zrazu videla všetko cez červený závoj. Vzápätí jej prišlo zle.

Zacítila totiž chuť krvi, ktorá jej stekala z čela cez obočie až do úst.

„Prosím, nie!“ vydala zo seba, no už bolo neskoro. Tuč-
niak preťal krčnú tepnu. Počula ho už iba zachrapčať: „Je mi
to ľúto, Marla, nemôžem inak.“ Potom už nepočula nič. Bol
koniec.

Muž, ktorý si vrazil nôž najskôr do jedného, potom do
druhého oka a nakoniec si ho zabodol do krku, bol mŕtvy.

1. kapitola

O štyri roky neskôr Päť rokov pred rozhodnutím

Podľa štatistík zomrie väčšina ľudí, ktorí skonajú prirodzenou smrťou, medzi druhou a piatou hodinou ráno. Priemerný čas smrti následkom vraždy štatistiky neuvádzajú.

Marla Lindbergová o tom aspoň nevedela, hoci jej denník by mohol štatistikom ponúknuť hneď niekoľko záchytných bodov. Jej duša zomrela 23. apríla o pol deviatej ráno v obývačke rodičovského domu v berlínskej štvrti Dahlem. O život mala prísť o štyri roky neskôr jedného extrémne horúceho letného večera v bývalej pôrodnici vo Wannsee.

Presne o 19.51. Teda o niekoľko minút.

Marla vystúpila z malého rozheganého auta, ktoré jej dala k dispozícii zamestnávateľ. Po absolvovaní ústnych maturitných skúšok začala pracovať pre kuriérsku spoločnosť Carry&Co. Dnes si radšej mala vziať voľno. Ošlahla ju horúčava, ako keď sa vyvalí horúci vzduch z otvorenej rúry. Utréla si z čela pot a znovu sa pozrela na mobil.

Tu?

Podľa Google Maps stála pred správnu budovou, aj keď to tak nevyzeralo. Už príjazdová cesta sa jej zdala čudná. Na tehlovom oblúku, popod ktorý prešla, bol nápis „Klinika Schilfhorn“, za ním stála prázdna vrátnica. Nemocnica tu však nemohla byť, popraskaný asfalt bol zarastený burinou, o polorozpadnutých budovách po oboch stranách cesty ani nehovoriac. Ale Marla sa neotočila, dala sa ďalej viesť navigáciou. Tu a tam totiž zazrela zrenovované budovy s tabuľami s názvami startupových firiem, ktoré na tomto morbidnom

pozemku zrejme našli vhodné tvorivé prostredie pre svoje podnikateľské aktivity.

Zastala pred veľkou šesťposchodovou budovou s rovnou strechou a rozbitými okennými tabuľami. Svetlejšie časti fasády boli posprejované nečitateľnými grafitmi.

Marla obišla auto a otvorila kufor.

Zvyčajne rozvážala potravinové nákupy alebo jedlo z reštaurácií. Doručenie poštovej zásielky bolo pre ňu novinkou. Keď sa v ten deň už chystala vrátiť auto a skončiť, dostala správu na WhatsApp od vedúceho zmeny Steva.

Úplne som zabudol: Posledná dnešná zásielka. Schilfhorn 18 – 24, budova č. 14, miestnosť 012. Balík je v kufri. Dôležité: odovzdať presne o 19.49. Ani o minútu skôr, ani o minútu neskôr.

Maj sa,

S.

Zvláštne.

S takým krátkym časovým ohraničením sa ešte nestretla. Marla však bola dôsledná a presná a vedel to aj jej zamestnávateľ.

Pozrela sa na hodinky.

19.34. Slnko zapadne až o dve hodiny. Predstavila si, ako bezútešne asi vyzerá budova v tvare škatule od topánok potme, keď aj cez deň pôsobí tak deprimujúco.

Ako dom mojich rodičov, pomyslela si, hoci na prvý pohľad nemala ich vila v Dahleme s touto klinikou nič spoločné. Nič netušiaci človek, ktorý by nazrel ponad hustý živý plot, by si pri pohľade na starostlivo upravenú štrkovú príjazdovú cestu, stĺpy pred vchodom do vily a teplé svetlo v krídlových oknách zaiste pomyslel, aké musí byť šťastie vyrastať v takom prostredí. O tom, že zdanie klame, sa mohli susedia a okoloidúci presvedčiť pred štyrmi rokmi, keď v noci na 23. apríla, niekoľko hodín pred Marlinými štrnástymi narodeninami, zapar-

kovala pred usadlosťou Lindbergovcov na Podbielskeho aleji kolóna zásahových vozidiel s divoko blikajúcimi majákmi. Nasledujúce ráno, keď sa Marla vrátila z Franského lesa, kde spievala so zborom, bola obývačka ešte stále plná policajtov.

Tá policajтка bola primladá na to, aby ju poverili takou smutnou úlohou, napísala neskôr v liste samej sebe. Psychologička jej poradila, aby si písala listy, tak vraj lepšie spracuje to, čo sa stalo.

Policajтка zaviedla Marlu za jej matkou Theou, ktorá s prázdnyim pohľadom sedela na pohovke a civela do vyhasnutého kozuba.

„Leven?“ vykričkla Marla v panike meno milovaného staršieho brata, ktorý bol v tom čase ako devätnásťročný už na druhom odvykacom pobyte, a tak jej ako prvé napadlo, že sa mu niečo prihodilo. Policajтка jej však objasnila: „Je mi to ľúto, zlatko. Tvoj otec je mŕtvy.“

Na druhý deň sa v bulvárnych novinách objavil titulok **Lúpežná vražda v luxusnej štvrti**. Noviny sa mýlili hneď v dvoch bodoch. Do vily Lindbergovcov sa totiž nikto nevlámala ani nedošlo k vražde.

Pitva jednoznačne preukázala, že Edgar Lindberg spáchal samovraždu. Jeho list na rozlúčku, ktorý sa našiel v trezore, odhalil nepredstaviteľnú hĺbku priepasti, do ktorej nakoniec dobrovoľne skočil.

Moja najmilšia Marla,

lúbim Ťa tak veľmi, dieťa moje, až to nie je zdravé. Túžim po Tebe spôsobom, akým by otec nikdy nemal túžiť po svojej dcére. Uvedomujem si, že som chorý človek s odpornými, nechutnými myšlienkami. Aby som sa neprevinil voči Tebe, ublížil som iným. Vyhľadával som dievčatá, ktoré mi Ťa pripomínali, ktoré sa Ti podobali. Obliekal som ich tak, ako sa obliekaš Ty. Nikdy sa nič nestalo, prisahám, aj keď prisaha ľudského odpadu nemá vysokú cenu.